

העלון האחרון

מראה בעזרת ה' בעיצוב חדש לגמרי, כפול עמודים עם מדורים חדשים לילדים - בפסח הקרוב

מכון
**שער
הבטחון**
פותחים שער לחיים שלווים

פרשיות ויק"פ-ויקרא תשפ"ו • עלון מס' 184

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

השגחה שבועית

הוא ראשון והוא אחרון

אחד מייג עיקרי האמונה הוא היסוד הגדול: הוא ראשון והוא אחרון. אין מציאות שקודמת לו, ואין מציאות שתישאר אחריו. כל התחלה - ממנו. כל המשך - בכוחו. וכל סיום - אף הוא חלק מתוכניתו.

וכשאנחנו עומדים כעת מול "העלון האחרון" במתכונתו הנוכחית, טבעי להרגיש תחושת סיום, 184 עלונים. קרוב לשלושים מיליון הדפסות, שמונה שנות עשייה. אבל האמת היא - שאין כאן סיום.

דווקא העלון הזה, שאנו מכנים אותו "האחרון", מזכיר לנו את העיקר הגדול: הוא ראשון והוא אחרון.

כאשר לפני שמונה שנים נפתח הקו, היו שאמרו באהבה ובכנות: "זה יחזיק שלוש חודשים לכל היותר". כך דרכו של עולם - יוזמות קמות ונופלות. רעיונות גדלקים ודועכים, ואכן, בדרך הטבע - אולי כך היה אמור להיות, אבל המפעל הזה מעולם לא נשען על דרך הטבע, הוא נשען על מי שהיה ראשון לפני הרעיון - והוא זה שממשיך להיות אחרון אחריו.

חצי שנה לאחר פתיחת הקו נולד העלון, בלי גב כלכלי יציב, בלי תורם מרכזי, בלי "מודל עסקי" שמבטיח עתיד, רק אמונה.

והנה, העלון הזה - שאולי היה אמור להיות קצר ימים - הפך לכלי שהאיר לבבות, חיזק בתים, והזכיר אלפי יהודים יום אחר יום:

יש מנהיג לבירה. יש השגחה. יש ראשון ויש אחרון.

דווקא משום שאנו מסיימים מתכונת - אנו מבינים שזה לא סוף, אלא התחלה גבוהה יותר.

אם עד היום הופצו מיליוני עותקים,

אם עד היום הגיע האור לעשרות אלפי סיפורים -

הרי שמחובתנו להגדיל עוד יותר, הדור זקוק היום ליותר אמונה. ליותר חיזוק, ליותר תזכורת פשוטה ובהירה שהקב"ה ראשון והוא אחרון - גם במגמים של בלבול, גם בתקופות של קפיצות, גם בשינויים.

ולכן איננו מצמצמים - אלא מרחיבים.

לא מסיימים - אלא מעמיקים.

לא נפרדים - אלא קופצים קדימה.

העלון האחרון במתכונתו הנוכחית הוא הראשון לשלב הבא.

נודה לה' על מה שהיה -

ונתפלל שנזכה להיות שליחים נאמנים להפיץ עוד ועוד אור, עד שיראו כולם בעיניהם ויבינו בליבם:

הוא ראשון - והוא אחרון.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

תמיד יש סיכוי

סכנת חיים. ראה הרב כי כלתה אליו הרעה, וביקש את בקשתו האחרונה: הניחו לי כמה דקות, אני חייב לברר את הרמב"ם המוקשה הזה.

החייילים, שכנראה היו בהלם מהעובדה שקיים יצור כזה עלי אדמות, ללא היגיון חיכו לו, שיתרץ את הקושיה. ופתאום הם שמעו שחיייל צבא גרמניה פתחו במתקפה נגד רוסיה, וברחו. הרב ניצול ממוות לחיים ולשלום.

והנה עוד מעשה פלא, כשהעיקרון זהה: רבי יפה זקס, אביו של חכם צבי, עבר את פרעות ת"ח ות"ט. בשעה שבאו גייסות על העיר עמד מולו רשע, יימח שמו, הוציא את חרבו ורצה להורגו. העומדים מרחוק היו בטוחים כי הרשע אכן ביצע את זממו. היה נראה שהוא ממש מתקרב עם החרב ומבצע את הרצח הנורא.

אבל הקב"ה רצה אחרת. לפתע, ממש בשעה שיחרב מונחת על צווארי של רבי יפה, נכנסה בליבו של הרשע החלטה להשאיר את רבי יפה בחיים. הוא החזיר את החרב לנדנה,

ורבי יפה ברח כל עוד נשמתו בו. מעשה זה התפרסם במיוחד מפני שהצופים מרחוק העידו עליו שנהרג, ועל סמך עדות זו התירו את אשתו להינשא שוב. ברחמי שמיים מרובים בא הרוג ברגליו, ורבי יפה הגיע לעירו ברגע האחרון לפני שאשתו עמדה להינשא לאדם שכבר באה עימו בקשרי שידוכים.

מטרת הסיפורים האלו היא לחזק אותנו, במצבים שלנו, בקשיים שלנו, בפחדים שלנו. אף פעם יהודי לא מגיע לסוף העולם. תמיד אפשר לקום, תמיד יש תקווה להתחדש, תמיד יש מקום לייחול ולאמונה. החושך הוא זמני, האור עוד מחכה.

חזקו, אחים, חזקו ואמצו. לחיים, יהודים. לחיים! אנו נמצאים בחודשי הגאולה אדר וניסן, וכמו שעשה הקב"ה ניסים לאבותינו והוציאם מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה ומאבל ליום טוב, כן נזכה לזה גם אנחנו, ונשיר לו שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו, במהרה בימינו, אמן.

(מתוך שיעור 412 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיוג ישיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים

עבור האבך ר' יצחק בן פשא (קלצקין) הי"ד

כשדוד המלך פונה אל המייחלים לה, המתחזקים בבטחון ומצפים לישועה, הוא אומר (תהילים לא, כה): "חזקו ויאמץ לבבכם!" כדי לשמר את התקווה ולאחוז בה היטב שלא תתמסס ולא תחמוק, שתעמוד איתנה בלב ותלך איתנו בכל הזמנים והמצבים, צריכים חזקו; צריכים אומץ לב מול המציאות הנראית לנגד העיניים, מול ההיגיון הצרוף של רופאים עתירי ניסיון, מול רצף מספרים שחורים ועקשניים הפותח במינוס ענק.

חזקו, אומר דוד המלך, ותחזקו את הלב שלכם. הלב הוא משכן הרגש. שם פועמים הפחד והבהלה, משתכנים היגון והבדידות, מתנחלים העצב והייאוש. תחזקו ותאמרו 'לא' לכל הרגשות המחלישים האלו, תיאזרו בגבורה, תטעינו את הלב ברגשות של שמחה ותקווה, בטחון ואמונה, תכינו תשובה למצבים שבהם האדם נמצא לגמרי לבדו, ותזכירו לעצמכם כי יהודי אף פעם אינו לבד, כמאמר הנביא ירמיהו (יז, ז) "והיה ה' מבטחוני".

כמובן, אי אפשר ברגע אחד של ניסיון להתחזק מיד בכל הכוחות. בשביל זה יש להתכונן עוד קודם לכן, לעסוק בסוגיה של אמונה, להעמיק עוד ועוד בבטחון, כדי שברגע של ניסיון יהיה מאין לשאוב כוחות ולצפות לישועת ה'.

בגמרא מסכת ברכות (י ע"א) מביאים את המימרה הידועה: "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים". דוגמא לכך: אדם שגזרו עליו גזר דין תלייה רח"ל. מעלים אותו על הגרדום, ונראה כי כבר אפסה כל תקווה. אך לא: החבל עדיין לא נקשר. כבר היו אירועים שפתאום הגיח אדם מהקהל וסיגר על הנידון, הזכיר זאת לטובתו, וכל הקערה נהפכה על פיה. כבר היה לעולמים שפרצה מהומה, התליין ברח, והנידון שוחרר.

אפילו אחרי שהחבל נקשר עוד יש סיכוי שהחבל ייקרע או הקשר יותר, וזהו חוק בינלאומי, שאם אירעה 'תקלה' מעין זו - הנידון יוצא לחופשי, נקי מכל אשמה.

וכבר היה מעשה: כשנכנסו חיילי רוסיה לביתו של הגאון רבי אהרן בורשטיין, הם תפסו אותו על חם, כשהוא יושב עם כמה ספרים ולומד תורה ביגיעה עצומה. זו הייתה

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חיגי:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28

מדום אפריקה 271-0157-9256 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

הוא לא ידע במי הוא משקיע

עם נישואיי זכיתי להיכנס לבית מיוחד ביותר, המשקיע באופן בלתי מצוי במצוות הכנסת אורחים. חמי וחמותי מקיימים כפשוטו ממש את דברי המשנה בפרקי אבות "יהיו עניים בני ביתך". כשנישאתי כבר היו שם כמה בני בית מסוג זה, והם הרגישו כל כך בנוח, שהם ממש 'קיבלו אותי למשפחה' ויעצו לי 'תרגיש בבית'.

עד מהרה למדתי, שבמשפחה של חמי 'להרגיש בבית' זאת משימה קלה ביותר. החום השופע והנתינה הלבבית עושים את שלהם. יהודים מכל האזור זוכים שם להקשבה, לסיוע ולמילה טובה. פגשתי שם בכל מיני סוגים של אנשים: באלו שמבקשים עזרה בליט ברירה, ומתנצלים על כך שבכלל פנו, באלו שמבינים את המצב ומקבלים את מה שנותנים להם בתודה ובברכה, ובאחרים שנדמה כי הכול מגיע להם. הם נכנסים אל הבית כמו היה זה ביתם, לא מבקשים ארוחה אלא דורשים אותה, ועוד יש להם טענות.

כזה היה זרח. הוא היה בחור שהחיים לא האירו לו פנים, שמצא בביתם של חמי וחמותי פינה של מנוח מסערת העולם. הוא היה מגיע לשם בכל מיני זמנים ומצבים, בוקר, צהריים וערב, מבקש בקשות ודורש דרישות, ממש כאילו היה גלגול של אותו אדם שניסה את הלל הזקן במידת הסבלנות, כאשר היטיב להפריע לו בזמן בלתי מתאים ובשאלות חסרות פשר.

חמי אזר את כל הסבלנות שבעולם כדי להתייחס לזרח. הוא ראה את הנשמה שבו, את העובדה הבלתי ניתנת לערעור - שהוא בן של הקב"ה, ובמשך תקופה ארוכה אירח אותו והיטיב איתו למרות הקושי הגדול.

בשלב מסוים זרח הסתבך עם כספים, וברח לחו"ל. בזאת מסתיים פרק א'.

בתחילתו של פרק ב' אספר לכם, כי בית חמי לא עומד רק על עמוד החסד. משקיעים שם מאוד בעמוד התורה. חמי הוא ראש כולל, ועליו לגייס מדי שנה כשני מיליון שקלים. לשם כך, מפעם לפעם הוא יוצא לחוץ לארץ, לאסוף כספים לטובת הכולל. אם בתחילת דרכו היה זה מסע מפרך של ניסוי ותעייה, הרי שבשמונה עשרה השנים האחרונות הנסיעה הזאת כבר ממוקדת מטרה. חמי יודע בדיוק לאן לנסוע, ובחסדי ה' הנסיעות שלו מניבות סכומים נכבדים.

איך קרה המפנה? לפני תשע עשרה שנה, אחרי שזרח עזב את הארץ בהליות, הוא השאיר אחריו יהודי שאכפת לו ממנו. חמי לא שכח אותו, ובהזדמנות הראשונה שהוא נסע לחו"ל, הוא החליט לבקר את זרח. הוא בירר על מקום האכסניה שלו, וכך הגיע לביתו של ר' יהודה, יהודי חם ומכניס אורחים, שהעניק לזרח בית.

זרח התרגש מאוד לראות את חמי. הוא הציג אותו בפני ר' יהודה, ואת כל המילים הטובות שהיה מן הראוי שיתן כאן בארץ, קיבל חמי מול המארח בגוף שלישי. "אתה יודע מי הבן אדם הזה?" התחיל זרח ולא הפסיק, "הוא הציל את החיים שלי! הוא היחיד ששם לב אליי, הוא הסכים שאני אכנס לבית שלו ואוכל שם ואישן שם, גם כשזה היה להם ממש קשה. אף פעם הם לא סילקו אותי". הוא המשיך ושפך את ההלל, והגדיל לעשות כשהוסיף ואמר: "יהודה, אתה צריך לעזור לו. יש לו כולל גדול".

ויהודה, יהודי יקר ואוהב תורה, הכיר את חמי, התלהב ממנו, והחליט לתמוך בכולל שלו באופן קבוע. את הסכומים היכבדים ביותר זה הוא שמשגש. מלבד תרומה נדיבה שלו עצמו, יש לו חנות בגדים, ואת כל מי שקונה אצלו בגד, הוא מתרים לקופה של הכולל. פעם בשנה הוא עורך דינר גדול שאליו הוא מזמין את אבי, ויחד הם מגייסים את הכספים הדרושים.

אז, כשאבי הכניס את זרח הביתה, הוא לא חלם איזו טובה תצא ממנו. הוא לא ידע שעם העזרה שהוא מגיש בלי שום תקווה לתגמול בעולם הזה, הוא קונה לו את איש השיווק הכי מוצלח של הכולל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 335.)

היה שווה לחכות

יש לי רכב ואני אוהב לעזור. תסכימו איתי שזה שילוב שכל אחד ישמח למצוא. עם הזמן שמת לי לב שהרבה פעמים יש בצד הכביש רכבים תקועים שצריכים עזרה,

תשלום מלא עם בונוס

הבן שלי נזקק לביקור אצל רופא שמקבל בשכונת רחביה. האזור הזה רחוק לגמרי מאזור המגורים שלי. ידעתי שהדרך עוברת באזורים שמציבים מכשולים חמורים בעניין שמירת העיניים, ולכן החלטתי שלא לנסוע באוטובוס, אלא במונית.

מונית, פירושו של דבר - משהו כמו שבעים שקלים לכל צד. מדובר בסכום מורגש, אולם, ככל שהפכתי בדבר הגעתי למסקנה שבשביל לשמור על העיניים היקרות שלי ושל בני, המחיר משתלם.

בסופו של דבר הוצאות הנסיעה הסתכמו במאה ושלושים ש"ח, וחשבתי שבוזה תם העניין.

למחרת התקשרו אליי מחברת ביטוח, וטענו באוזניי שאני זכאי לפיצוי. על מה הם רוצים לפצות אותי? ובכן, מתברר שלפני שש שנים אירעה תאונה באוטובוס שבו נסעתי, וכעת יצא הפסק שמגיע לי על כך תשלום חד פעמי בסך חמש מאות שקל.

ככל שניסיתי להיזכר בסיפור שהפקיד מהביטוח סיפר לי, לא הצלחתי. לא זכרתי שעברתי תאונה לפני שש שנים, וכל הרעיון הזה, שהשם שלי נרשם בין נפגעי התאונה, נראה לי ממש מוזר. שאלתי רב האם מותר לי לקחת את הכסף, והוא אמר שזה בסדר גמור.

הכסף הגיע בתזמון כל כך מדויק, יום אחרי שהוצאתי כסף שבביל שמירת העיניים. אני בטוח שיש קשר בין הדברים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 332.)

אם אין דרך, יש דרך אחרת

בשכונה המאוחדת שלנו, במשך היום כל אחד לומד במקום המתאים לו. באזורנו יש מסגרות שונות של כל מיני סוגי כוללים, כל אחד וחלקו בתורה.

אבל, בערב קורה דבר נפלא: כולם מתאספים לכולל ערב בבית מדרש אחד גדול. מאה אברכים, כן ירבו, ששמים מעייניהם בתורה הקדושה, יושבים ולומדים בעת ובעונה אחת עם כל הלהט. ללמוד בחבורה גדולה ומאוחדת כזו, זו חוויה מיוחדת.

למרות המרחק מביתי, תמיד העדפתי ללמוד בערב דווקא בכולל הזה. הפסיעות שהוספתי השתלמו לי לגמרי. אלא, שעם הזמן אירעו שינויים באופי הרחובות. הדרך שהייתה שקטה בדרך כלל, הפכה לעמוסה בעוברים ושבים, באופן שיצר קושי גדול להינצל ממכשול של ראייה אסורה.

כשזה קרה, הבנתי כי עכשיו הקב"ה רוצה ממני דווקא משהו אחר: להימנע מללכת בדרך המכשילה, וללמוד בכולל קרוב לבית. אמנם בקבוצה קטנה ושקטה, אבל אחרי הליכה בדרך שמורה וטהורה.

חודשיים בלבד חלפו מאז שעברתי לכולל שבבית המדרש שליך הבית, כשעבר אחד אני נכנס ומגלה את החבורה כולה - מאה אברכים -

יהודים
שלקחו
על עצמם
שותפות בהפצת
האמונה בעולם
מעידים על ישועות
בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא
יכול להיות שלך!
התקשר עכשיו:
02-30-11-5-11

חפצים
אמונה
ורואים
ישועות

שכונה
שלימה
נתרמה
לזכות

להצלחת התורם בעילום שם לרפואה שלמה
להצלחת יצחק בן ר' שמואל שמעלקא בכל
העניינים בדו"ג
בעילום שם הודאה על העבר ובקשה לעתיד
שהחיי"ת ימלא את כל הבקשות לטובה בכל
העניינים בקרוב ממש וסייעתא דשמיא
שני בת מיה לזיווג הגון בקרוב
להצלחת משפחת אורלנסקי

התרומה שהביאה את המזוודה מזהה הארץ
לאחר שירדתי מהאוטובוס, גיליתי
באיחור כי המזוודה נותרה מאחור.
ניסיתי נואשות להשיג את האוטובוס המתרחק, אך ללא הצלחה. הצטערתי מאוד,
שכן המזוודה הכילה חפצים קרי ערך לצד פריטים חיוניים לשימוש יומיומי. כעבור
ימים ספורים התברר כי המזוודה הגיעה למשרד האבדות של חברת האוטובוס,
בעיר מרוחקת שההגעה אליה מורכבת. החלטתי לתרום סכום של 250 ש"ח לצורך
הפצת האמונה. והנה ההמשך (הלא) מפתיע: דקות ספורות אחר כך יצרו איתי קשר
מחברת האוטובוסים, הודיעו כי הם מעבירים את המזוודה למשרד שלהם שבעיר
מגוריי. תוך זמן קצר שבה המזוודה לידי.

יושבים שם ולומדים
עם כל הלהט... לשאלתי
מה אירע, אמר לי ראש הכולל
שבגלל שיקולים מסוימים הוחלט
לעבור הנה, ומהיום ילמדו בתוך בית
המדרש הסמוך לביתי.
רק אני בתוכי ידעתי למה הקב"ה גלגל שהוא
חליטי כך...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 332.)

המתינו ותיענו לפי התור

מספר חיים מקרית ספר: בוקר אחד קמתי מהמיטה, וגיליתי שעד היום לא ידעתי לכוון מספיק טוב ב'המכין מצעדי גברי'. תמיד קמתי וצעדתי בלי שום בעיות, ולא הערכתי את העובדה שההליכה היא פעולה כה פשוטה בשבילי. והנה, היום איני יכול לדרוך. כל נגיעה קלה בקרקע מביאה להתקף של כאבים עזים, כאילו מישהו הכין לי מדורה קטנה תחת כף הרגל. הלכתי לרופא, שאבחן דלקת ונתן לי שתי משחות למרוח עליה כמה פעמים ביום. ברוך ה', אחרי כמה ימים של טיפול לפי הוראות הרופא הדלקת חלפה, ושבתי להלך כאחד האדם, ישבתי הבורא. עברו שבועות מספר, שבהם גמאתי מרחקים ברגליי הבריאות. לילה אחד, בעודי נח מעמל יומי, התעוררתי מכאבים עזים בכף הרגל. מיד הבנתי מה קרה: הדלקת חזרה.

שמחתי שברחמי שמיים לפחות אני יודע מה יש לי ומה אני צריך לעשות, וכל שנותר לי הוא לקבוע תור לרופא, שייתן לי שוב את המרשמים לשתי המשחות. התקשרתי לקופת החולים וביקשתי תור לרופא הקבוע, אבל אז הודיעו לי שהרופא הקבוע אינו נמצא, והוא יחזור לעבודה רק בעוד יומיים.

לא עלה בדעתי לבקש רופא אחר, וחשבתי שזהו, אקבל באהבה את הייסורים ואחכה בסבלנות, או בחוסר סבלנות, עד שהרופא יגיע.

עברה שעה, והנה טלפון מהקופה. רופא שואל מה אני צריך, ואני עונה לו בפרטורט על הדלקת ועל התרופה שהרופא הקבוע התאים לי. הוא הבין את העניין, רשם לי את המשחות המתאימות, והודיע כי המרשם מחכה לי בבית המרקחת.

סיימתי את השיחה ותמהתי, מה הולך פה? הרי לא הזמנתי תור טלפוני אצל הרופא הזה. מה פתאום הוא התקשר בדיוק ברגע הנכון כדי להתעניין בשלומי?! התברר שאירע תזמון נפלא, שרק הקב"ה יכול לעשות, ברצותו להקדים רפואה למכה. בתי הזמינה תור לרופא בשבילה, ומשום מה נקלט במערכת שמדובר בתור טלפוני. הרופא התקשר אליי כדי לקיים את התור, וכך יצא שדיברנו כל מה שצריך, וקיבלתי את המרשם.

בתי לא יצאה נפסדת מכך, כיוון שהגיעה לקופה קיבלו אותה, ולא רק זאת, אלא עצם העובדה שבדיוק אז היא הייתה בקופה הייתה טובה גדולה מה', שכן היא נכנסה לבית המרקחת ורכשה בעבורי את המשחות שרשם הרופא.

תודה לה' על הדיוק הנפלא שבסדר האירועים. שנהיה בריאים!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 334.)

והשגתי שני בוסטרים, כדי שיעזרו לי להגיע כל רכב תקוע. יום אחד נתקלתי ברכב מסחרי שלא מצליח לזוז. רכב מסחרי זה כבר סיפור אחר, כי הוא צורך אנרגיה הרבה יותר מרכב רגיל, והיכולת שלי לעזור לו פחותה. בכל אופן ניגשתי להתעניין מה קרה, כי אי אפשר לראות יהודי במצוקה ולא לנסות לפחות לעזור לו.

ניגשתי וגיליתי את הנהג אובד עצות. חיברתי בוסטר לרכב שלו, אבל מאומה לא זז. חיברתי את השני, וגם הוא, ליד הרכב הגדול, נחשב לכולם. אמרתי לנהג: "לפעמים עובר זמן עד שהרכב קולט שהוא קיבל כוח מבחוץ. בוא נחכה קצת, ה' יכול לעשות הכול".

חיכינו הרבה זמן, ובינתיים התחזקנו באמונה. סיפרתי לנהג, שאינו שומר מצוות, סיפורים של השגחה פרטית, ויחדיו קיוונו לישועת ה'. אחרי שעה כבר הבנתי שבדרך הטבע אין עוד למה לחכות, וחשבתי לעצמי: מה עוד אני יכול לעשות, שלא עשיתי? נכנסתי לרכב שלי, התבוננתי כה וכה, ואז גיליתי סוכריות.

אמרתי לנהג, "אתה יודע מה? בוא תיקח סוכרייה, תברך בקול 'שהכל נהיה בדברו', ואני אענה אחריו 'אמן'". אחרי דיבורי האמונה שדיברנו קודם לכן, זה לא היה רעיון מופרך. האיש לקח את הצעתי ברצינות, בירך בשם ומלכות, ואני עניתי אחריו.

עשר שניות לאחר מכן נעצר לידינו אברך צעיר עם הרכב שלו, ושאל במה הוא יכול לעזור. הראיתי לו את הבוסטרים שלא הועילו במאומה, והוא אמר: "יש לי בוסטר ברכב. בוא ננסה את שלי".

הוא הוציא את הבוסטר שלו, חיבר אותו, ותוך רגע הכול הסתדר.

זה היה מדהים. עשר שניות אחרי 'שהכל'.

"היה שווה להיתקע פה כל כך הרבה זמן, כדי לראות מה זה כוח של ברכה אחת", אמר לי הנהג.

יתר מזה לא הייתי צריך. המשפט המרגש הזה היה שווה לי יותר מכל תודה. אני את המשכורת שלי קיבלתי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 336.)

הקב"ה שלח לי כוחות לעמוד בהפסד הגדול

מספר חיים מאשדוד: בבוקר אני לומד בכולל, ובערב עוסק בכתיבת סת"ם. לאחרונה, אחרי תקופה של כתיבה מאומצת והשקעה רבה, שלחתי חבילה של מזוזות ותפילין להגהה אצל מגיה מומחה וירא שמיים.

כעבור כמה ימים התקשר אליי המגיה ואמר, כי בתוך הכתבים ששלחתי יש זוג של פרשיות לתפילין של יד ושל ראש, שיש עליהן שאלת רב. הוא חושש מאוד לגבי כשרותן, והוא שולח אותן לרב שיכריע בדינן.

את הפרשיות האלה כתבתי בעמל וביגיעה. השקעתי כל כך בהידור שלהן, בכל אות ואות. הקדשתי להן זמן רב, שעות הייתי רכון על גבי שולחן הסופרים וכותב אותן. שעות של עבודה, שקיוויתי לקבל עליהן תשלום הוגן. והנה, עתה נראה כי הן הלכו לריק.

תקווה קטנה עוד נותרה, כי ייתכן שהמגיה טעה באבחנתו, והרב יגיד שאין כל בעיה, והפרשיות כשרות מלכתחילה.

זו הייתה תקוות שווא, כי הכרתי את המגיה כאדם שעושה את מלאכתו נאמנה. אבל בכל זאת, כל עוד אין הכרעה, זה אומר שלא כל העבודה הלכה לגניזה.

בתפילת המנחה, בשמונה עשרה, ביקשתי מה' שיעזור לי, ואם הרב יאמר שהתפילין פסולות, שיהיה לי כוח לקבל את ההפסד הזה. ביקשתי מה' שיחזק אותי. לא ביקשתי שהן תהיינה כשרות, כיוון שזה כבר לאחר מעשה. ביקשתי שאקבל את ההכרעה בשלווה וברוגע, באמונה ובשמחה. שה'גם זו לטובה' יצא מפי בקלות, ללא טרזינה חלילה.

למחרת בבוקר התקשר המנהל של המוסד שבו עובדת אשתי. הוא התנצל בקצרה והסביר שאירעה תקלה בחישוב המשכורת של אשתי במשך שנה שלמה, והוא מבקש לתקן את המעוות, ולהכניס לחשבוננו את היתרה המגיעה לה.

כמה? שלושים אלף שקל!

ואת ההודעה הזאת קיבלתי ביום שבו אני מתכוון לשמוע על הפסד גדול. אכן, בהמשך היום שמעתי את ההכרעה של הרב כי הפרשיות פסולות, אבל אז כבר ידעתי שזה לא נורא כל כך. יש סכום גדול בבנק, ואנחנו נספוג את ההפסד בקלות. קיבלתי את ההכרעה בשלווה, כי כבר היה לי הכוח שקיבלתי מאבא שבשמיים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 337.)

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם ותזכה גם אתה לראות ישועות בכל העניינים.

התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
ת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי
573900056 חשבון
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ד

חפיצים
אמונה
ומחיים
נפשות

ברצוני להביע את תודתי העמוקה על התכנים הנפלאים שאתם מעלים בקו, ובמיוחד על מבחר השירים המרוממים שאתם מעלים מפעם לפעם במהלך היום, שהם בגדר חיזוק ורוממות אמיתית לנפש. חיי אינם קלים, אני מתמודד עם קשיים רבים, ודווקא בתוך המאבק, שמיעת התכנים והשירים המופלאים הללו מעניקה לי רגעים יקרים של קורת רוח, רוגע וכוח מחודש.

סיפורים מופלאים

שסופרו על ידי מפיצי השגחה פרטית

אוצר של 10,000 ש"ח

מספר הרב יהושע ירוסלביץ שליטי"א:
אני רוצה לשתף אתכם בסיפור אישי שחזיק אותי מאוד באמונה ובהשגחה פרטית.

אני זוכה להפיץ את העלון, והקשר שלי למפעל הזה נולד מתוך התחזקות פנימית עמוקה בנושא ההשגחה הפרטית. אני חי בתחושה שאפשר לראות השגחה פרטית בכל מקום - אם רק פוקחים את העיניים. אני רגיל לומר, שאדם יכול לעמוד מול הים ולטעון שאין כאן מים. הוא לא רואה מים - וזה סימן שעניו עצומות. ברגע שיפקח אותן, יראה את המציאות כפי שהיא. כך גם בהשגחה - היא שם, צריך רק לפקוח עיניים.

לפני כמה שנים עברתי ניסיון לא פשוט: לקחתי הלוואה של 15,000 דולר כדי לעזור לאחי שהתחתן אז. ברוך ה' הצלחתי להחזיר את רוב הסכום, אבל נשארתי עם חוב של 5,000 דולר, ולא היה לי מושג מאין אני מביא את הכסף. ביקשתי ארכה מבעל הגמ"ח, אבל בפנים הרגשתי לחץ גדול.

נסעתי לציפון של הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב. עמדתי שם ואמרתי את כל ספר התהילים, מתחילתו ועד סופו. שפכתי את הלב. כשסיימתי יצאתי במהירות לכיוון האכסניה, כדי להספיק להגיע לטיסה חזרה לארץ.

ביציאה מבית החיים פגשתי בקבוצה של תשעה יהודים מצרפת. אחד מהם פנה אליי וביקש שאחזור איתם לציפון - הם היו זקוקים למניין כדי לומר תהילים לרפואת קרובת משפחתם. הסברתי לו שאני ממש ממהר לטיסה, אבל הוא הסתכל עליי ואמר: "אם תצטרף אלינו, אתן לך חמש אלף דולר".

באותו רגע הבנתי. לא הייתי צריך יותר מזה. הרגשתי בחוש שזו השגחה פרטית. חזרתי איתם לציפון.

במהלך אמירת התהילים לא הצלחתי לעצור בעד הדמעות. סיפרתי להם על מה שעובר עליי, על ההלוואה ועל החוב שנתה. אותו אדם התרגש מאוד ואמר לי: "אני נותן לך עוד חמש אלף דולר".

כך יצאתי משם באותו יום ובידי 10,000 דולר במזומן.

מאז אותו מעשה התחזקה בי ההכרה, שמי שחי באמונה ובהשגחה פרטית - רואה אותה כל הזמן. היא לא מתחילה בניסים גדולים; היא נמצאת בפרטים הקטנים, בפגישות הבלתי מתוכננות, בעיכובים שנראים מקריים.

וכשאני מפיץ את העלון, אני מרגיש שאני לא רק מחלק דפים - אני מחדיר אמונה, מחדיר הסתכלות אחרת על החיים. כי ככל שאדם מדבר על השגחה פרטית וחי אותה - כך הוא זוכה לראות אותה עוד ועוד.

מבית החולים - לעיר שלמה

מספר הרב בנימין בסידין, אברך כולל, אב לשניים המתגורר בעיר חריש:
בכל פעם שאני יוצא להפיץ את עלוני "השגחה פרטית", אני מרגיש תחושת שליחות עמוקה שממלאת אותי. חריש זו עיר שמתחרדת מיום ליום - שכונות חדשות צצות, בתי כנסת נפתחים בכל פינה, מניינים מתקיימים סביב השעון, וקול התורה ממלא את האוויר. אני רואה בחוש איך אוירת התורה והקדושה משפיעה גם על אלו שעדיין רחוקים יותר, ומשהו בליבם נפתח.

הכול התחיל לפני מספר שנים, כשהייתי עם אשתי בבית החולים בעקבות בעיה בריאותית לא פשוטה. אלו היו ימים של לחץ ודאגה עצומים. התפללנו מכל הלב שהכול יעבור בשלום. בתוך המציאות המטלטלת הזו זכינו להארה משמיים - ה' זימן לידינו את עלון "השגחה פרטית". אשתי קראה בו ראשונה, התרגשה מאוד מהסיפורים, והתחזקה מדברי האמונה. אחר כך היא נתנה גם

ההפצה שהצילה מסכנה

מספר הרב מ' פריינד, אברך מאשדוד:

אני מפיץ את עלוני "השגחה פרטית" כמעט מאז צאתם לאור. החיבור שלי להפצה הוא הרבה מעבר לפעולה טכנית - זו חוויה שמעשירה אותי מאוד גם ברמה האישית. אני מרגיש שהפצת העלונים אינה רק דרך לחזק אחרים, אלא גם מקור לסיפוק אישי גדול. ההפצה מזמנת לי סיפורים מרגשים שלא הייתי מצפה להם מראש.

אחד הסיפורים החזקים שאני זוכר התרחש כאשר נסעתי לבדי לחג לאדמו"ר. מעט אחרי כניסת החג גילתה רעייתי שתנור האפייה פועל על חום גבוה, וחששה לסכנה. היא לא ידעה מה לעשות, ולכן פתחה את הדלת לחדר המדרגות בתקווה למצוא עזרה. בדיוק אז הגיע אלינו אדם שביקש עלונים.

היא נתנה לו כמה עלונים, והאיש כנראה קלט את המצב. הוא הלך - ואחרי זמן קצר הוא חזר, הפעם יחד עם עובד סיני שעבד בסמיכות, והוא זה שעזר לכבות את התנור ולהבטיח שהבית יהיה בטוח. הרגע הזה חיזק בי את ההבנה שהפעולות הפשוטות של הפצת העלונים יכולות להביא ישועות ברגעים הכי לא צפויים.

יש לי מסר ברור לכל מי שמתלבט האם להצטרף להפצה: ההפצה היא דרך פשוטה אך עוצמתית להעשיר את ה"בנק" הרוחני ולהביא חיזוק למאות אנשים, גם כשאתה עסוק בדברים אחרים. אני אומר לאנשים: לא צריך לחשוש מהפצה. אם רק מנסים, מגלים כמה סיפוק היא נותנת. אשרי המזכה - הזכויות שלו מוכפלות. גם כשאתה עסוק במשהו אחר, מישהו אחר יושב בבית הכנסת ומתחזק, ואתה ממשך לצבור זכויות.

מעבר לכך, הקריאה בעלון לא רק מחזקת את הקורא, אלא גם עוזרת לו ללמוד לקבל את המציאות בשלוות נפש ולחיות באיכות חיים טובה יותר. כל עלון שאני מוסר מרגיש לי כחוויה רוחנית שמחזירה כפל כפליים - גם לי כמפיץ, וגם למי שמקבל את העלון. הפצת האמונה הפכה בעבורי לחלק טבעי מהיום-יום, חלק מלא משמעות וסיפוק אמיתי.

הפצה שמצילה לבבות

מספר הרב אהרן יקטר מבני ברק: הקשר שלי עם עלוני "השגחה פרטית" התחיל בצורה פשוטה לגמרי, כמעט טבעית. הכול התחיל כאשר מכר שלי ביקש ממני להמשיך במנהג טוב שהוא התחיל בו בזמן שבתו הייתה מאושפזת בבית החולים בלינסון, והוא, להמשיך את חלוקת עלוני החיזוק בבית החולים. הסכמתי בשמחה, ולאחר יצירת קשר עם המערכת התחלתי לקבל את העלונים ולהפיץ אותם באופן קבוע.

מאז, העלונים הפכו לחלק משגרת החיים שלי. כמעט מדי יום, ארבע או חמש פעמים בשבוע, אני מפיץ בבתי החולים הגדולים בארץ - בלינסון, איכילוב ותל השומר. אני עובר בין החדרים והמחלקות, מציע ליהודים המאושפזים ולבני משפחותיהם ארוחת צהריים מזינה או עוגה טעימה, ויחד עם המזון לגוף אני מציע גם מזון לנפש - בדמות עלוני החיזוק. עבורי זו שליחות כפולה: לעודד את הגוף באמצעות מחווה קטנה של חסד, ואת הנפש באמצעות מילים של אמונה וחיזוק.

אני מרגיש שבבתי החולים המצב הנפשי של האנשים מורכב במיוחד. אנשים השוהים ליד מיטת יקירם נמצאים פעמים רבות בחוסר פניות נפשית לקריאה מורכבת, ולכן דווקא העלונים מתקבלים בשמחה גדולה. מדובר בחומר מחזק, פשוט להבנה, שמצליח לתת מענה לשאלות ולתהיות הקשות שמלוות אנשים במצבים קשים. אני מרגיש שהעלונים הם משהו שנוגע בכל אדם, בכל גיל ובכל רמה.

לעיתים אני נכנס לחדר ומציע לאנשים גם עוגה וגם עלון, אך לא פעם קורה שהתגובה היא: "תשאיר את העוגה אצלך" - אני צריך רק את העלון". תגובות כאלה מחזקות אצלי את ההבנה כמה אנשים צמאים לחיזוק רוחני דווקא במקומות מורכבים.

אני גם שם לב שאנשים מצפים לעלונים בכליון עיניים. אם קורה שהעלון לא מגיע או שהמלאי אזל, אנשים שואלים ומתעניינים איך יוכלו לקבל אותו.

העלונים מביאים מסרים מדויקים המתאימים למהלך החיים של כל אדם. הקריאה בעלונים אינה רק חיזוק רוחני, אלא דרך לראות את המציאות בעין טובה יותר, ולהבין שגם ברגעים הפשוטים של החיים יש השגחה פרטית שמלווה כל אחד ואחד.

מה אתם מחכים?

הצטרפו כעת למפיצי האמונה של הדור בטלפון

***6176 שלוחה 4**

לי לקרוא, ואני הרגשתי איך הדברים נכנסים לי היישר ללב ומרמים אותי מהמקום הנמוך שהייתי בו.

באותו זמן קיבלתי על עצמי החלטה: אם נצא מזה בשלום - אני אפיץ את העלון בעיר חריש. בחסדי שמיים אשתי חזרה לקו הבריאות, והתחלתי לקיים את ההחלטה. פחות משנה לאחר מכן זכינו ונולד לנו תינוק בריא ושלם. הרגשתי בחוש שהכול חלק מתמונה רחבה יותר, ויש יד מכוונת שמלווה אותנו.

מאז אני ממשיך להפיץ את העלון, והתגובות שאני מקבל מהתושבים מחזקות אותי בכל פעם מחדש. אנשים ממש מחכים לעלון, מתלהבים ממנו, משתפים אותי כמה הוא נותן להם חיזוק והסתכלות אחרת על החיים. אחד האברכים סיפר לי שבזכות העלונים הוא ייסד שיעור תורה לילדים, והוא קורא באוזניהם מהעלון. הוא תיאר לי איך הילדים יושבים מרותקים ומקשיבים לסיפורים ולמסרים, ואיך זה מדליק ניצוצות בעיניהם.

אני מרגיש שהעלון הזה משנה הסתכלות על החיים. כשמפנימים את הדברים ולומדים לחיות באמונה - להבין שגם כשאנחנו לא רואים את התמונה המלאה, הכול לטובה ומאיתו יתברך - החיים נעשים רגועים יותר, נכונים יותר. זו לא רק סיסמה, זו דרך חיים שמביאה ישועות ונותנת כוח להתמודד עם כל מה שבא.

מה אתם מחכים?

הצטרפו כעת למפיצי האמונה של הדור בטלפון *6176 שלוחה 4

כאשר מחלה קשה משנה חיים

מספר הרב א' צ', אברך כולל מירושלים, אב לשלושה: בין הלימוד והסדרים בכולל, אני משתדל לשלב עשיית חסד ככל יכולתי. אחד הדברים שהפכו לחלק מהשגרה שלי הוא הפצת עלוני "השגחה פרטית". הכרתי את העלונים בבית הכנסת שבו אני מתפלל, ומאז שפתחתי את הגיליון הראשון, פשוט לא פספסתי אף עלון. גם בני הבית שלי התחברו מאוד לתוכן, והם יושבים וקוראים בו בשקיקה.

התקופה האחרונה הייתה לא פשוטה בעבורי, לאחר שאחי חלה במחלה קשה ל"ע. הבשורה נפלה עליי בלי הכנה מוקדמת, והרגשתי שאני חייב לעשות למען רפואתו משהו רוחני, משהו שיאסוף זכויות ויקרע שערי שמיים. אחרי מחשבה והתלבטות החלטתי להתחיל בהפצת עלוני האמונה, מתוך תפילה שזכות הרבים תעמוד לרפואת אחי. בסייעתא דשמיא, אני מרגיש שמאז חל שיפור משמעותי במצבו, והי' יעזור הלאה עד לרפואתו השלמה.

אני מרגיש שההפצה עצמה מביאה איתה תחושת סייעתא דשמיא מיוחדת. במהלך התקופה הזו זכיתי לחוות סיפורי השגחה פרטית באופן אישי, על חלקם סיפרתי בקו "השגחה פרטית". מעבר לכך אני מרגיש שגם בתחומים אחרים בחיים שלי ראיתי ברכה והצלחה בקלות יחסית, לצד השיפור במצבו של אחי.

התגובות מהציבור מחזקות אותי מאוד. אנשים מחכים לעלון בכליון עיניים ומודים לי על ההפצה. אפילו קרה לא פעם שאנשים זיהו אותי ברחוב, קראו לי והודו לי על העלון, וסיפרו כמה התוכן מדבר אליהם באופן אישי. רבים אמרו לי שהסיפורים והמסרים שבעלון נותנים להם מענה אמיתי להתמודדויות שהם עוברים, והם מרגישים כאילו הדברים נכתבו במיוחד בעבורם.

מניסיוני, כשאדם זוכה לחיות עם אמונה ולראות את ההשגחה הפרטית בחיי היום יום, כל צורת החשיבה שלו משתנה, וחיינו נעשים רגועים יותר. אני ממליץ למי שיכול להצטרף למערך ההפצה, ומעיד מניסיוני שמי שעוסק בהפצת אמונה זוכה לראות הרבה ישועות בחייו.

אני גם רוצה לומר בכנות שלא תמיד קל להפיץ את העלונים. יש תקופות שבהן ההפצה זורמת בקלות, ולעומת זאת יש תקופות מאתגרות - במיוחד בזמני עומס כמו חגים, ימי שישי קצרים בחורף וערבי פורים ופסח. למרות זאת, אני מאמין שההפצה מביאה ברכה לבית, ולעיתים המפיצים עצמם אפילו לא מודעים לברכות שהם זוכים להן בזכות ההפצה, כי לא תמיד מקשרים בין הדברים. מבחינתי, זו השקעה רוחנית שמשתלמת בכל מצב.

סיפורים מופלאים

שסופרו על ידי מפיצי השגחה פרטית

עונג שבת רוחני

מספר הרב ע' ש' ה' ממודיעין עילית:
החיבור שלי להפצת עלוני "השגחה פרטית" התחיל מתוך הערכה עמוקה לתוכן העלונים. אהבתי במיוחד את העובדה שהעלונים מצליחים לדבר אל כל אדם - בלי הבדל גיל או סגנון - בצורה נעימה חורמת. העובדה הזו גורמת לכך שכמעט בכל מקום שבו אני עובר, בבתי כנסת, במקוואות ובמוקדי התכנסות שונים, אני מרגיש בנוח להניח את העלונים, מתוך ידיעה שהם מתקבלים בשמחה ובציפייה.

עם הזמן, ההפצה הפכה אצלי לחלק משגרת החיים ומהזהות המשפחתית שלי. אני משתדל להנחיל את המנהג גם לילדיי, לתת להם לקחת חלק קטן בהפצה, וללמד אותם שמעשה קטן יכול להשפיע על אנשים רבים. מתוך החיבור העמוק שלי להפצת אמונה, החלטתי גם להיות שותף בהוראת קבע חודשית בסך 180 ש"ח למען הפצת האמונה. אני מרגיש שזו זכות גדולה, להיות שותף בפרויקט רוחני כה משמעותי.

התגובות מהחיבור מחזקות אותי בכל פעם מחדש. אנשים ניגשים להודות לי על העלונים, ואני רואה בעיניים כמה אנשים צמאים לחיזוק רוחני - כאילו העלון הוא סוג של חמצן לנפש בתוך שגרת החיים.

אחד הסיפורים שנחקקו בליבי התרחש כאשר אחד מילדיי נפצע באצבעו, ונאלצנו לקחת אותו למרכז הרפואי "טרם". לפני שיצאנו מהבית הכנסתי עלון לתיק של אשתו, רק כדי שיהיה לה משהו לקרוא בזמן ההמתנה הארוכה. כשהגענו לבית החולים היא הוציאה את העלון והחלה לקרוא, ואז חלף במקום אח רפואי שהבחין בעלון, התרגש למראהו וביקש לקבל אותו. אשתי מסרה לו את העלון בשמחה, והרגע הקטן הזה חיזק בי את התחושה שהעלונים מגיעים בדיוק למי שצריך אותם, וברגע הנכון. לסיום אני יכול לומר שאצלי, הסיפוק הגדול ביותר מגיע דווקא לאחר יום הפצה. כאשר אני מצליח לחלק בערך מאה עלונים בשבת, אני מרגיש שזה ממש עונג שבת רוחני אמיתי. בעבורי, הפצת האמונה זו זכות גדולה - גם לחזק אחרים וגם לחיות עם תחושת משמעות עמוקה יותר בחיים. אני ממליץ לכל מי שיכול, להצטרף להפצה ולחוות בעצמו את תחושת הסיפוק והמשמעות שבנתינה ובהפצה של חיזוק ואמונה לאחרים.

מה אתם מחכים?

הצטרפו כעת למפיצי האמונה של הדור בטלפון 6176* שלוחה 4

הבן שחזר אל הדרך

מספר הרב משה לוי מתל ציון:
ההיכרות שלי עם עלוני "השגחה פרטית" התחילה באופן פשוט מאוד - בבית הכנסת שבשכונתי. הייתי לוקח את העלון הביתה, והוא היה מתקבל בשמחה רבה על ידי בני המשפחה. אמנם, לפעמים הייתי חוזר מבית הכנסת בידיים ריקות, משום שהעלונים כבר אזלו. תחושת ההחמצה שליוותה אותי באותן פעמים, רק חיזקה אצלי את החיבור לתוכן העלונים.

לפני תקופה התמודדו קרובי משפחתי עם קושי גדול - בנם ירד מהדרך, והיה זקוק לישועה גדולה. מתוך הכאב המשפחתי ומתוך הרצון לפעול לזכותו, החלטתי להתחיל להפיץ את עלוני האמונה. ראיתי בהפצה לא רק זכות לחיזוק אחרים, אלא גם דרך לאסוף זכויות ולהשתדל להשיב את הבחור לדרך טובה.

זו הייתה תקופה קשה שלוותה בכאב גדול, לא ראינו תוצאות מיידיות למאמץ של ההפצה, אך בחרתי להמשיך. גם בהמשך, כשנהיה קשה יותר להמשיך בהפצה, חיזקתי את עצמי והמשכתי - מתוך מחשבה שגם אם כרגע לא רואים את התוצאות, עצם ההתחזקות באמונה היא רווח גדול בפני עצמו.

בסייעתא דשמיא, התחלנו לראות התקדמות. הורגש שיפור משמעותי. היו רגעים מרגשים: יום אחד הבן קם והלך לתפילה, אחרי תקופה ארוכה שלא עשה זאת. פעם אחרת שמענו ממנו דיבורים של אמונה והתקרבות. צעדים קטנים, אבל כאלו שמילאו את הלב בתקווה מחודשת וחיזקו את הרצון להמשיך להתפלל ולפעול.

גם תגובות הציבור חיזקו אותי לאורך הדרך. אנשים אוהבים את עלוני "השגחה פרטית" ומחוברים אליהם מאוד. לא פעם שאלו אותי האם יש עלונים נוספים, מתוך צימאון להמשיך החיזוק.

העלון מלמד אותנו לא להתייאש. גם כאשר הישועה נראית רחוקה, וגם כאשר נראה שההשתדלות אינה נושאת פרי מיידית - חשוב להמשיך להתחזק באמונה. הידיעה שהכול מאת ה', וההבנה שתפקידנו הוא רק לעשות השתדלות ולהמתין לישועה, מביאות רוגע ואיכות חיים אמיתית, גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

תחתית הטופס

אנשים שואלים - אנחנו עונים

תשובה פשוטה: "אברהם אבינו עסק בהפצת אמונה, ולכן זכה לעשירות מופלגת". הפצת אמונה מביאה שפע וברכה; שפע רוחני וגשמי הולכים יחד.

כאשר אדם מחזק את אמונתו של 50 משפחות, הוא לא רק עוזר לאחרים - הוא פותח לעצמו שערים של ישועה וברכה.

האם 50 עלונים זה לא הרבה מדי?

כשרק תתחיל תראה שדווקא השאלה היא הפוכה - זה קצת מדי. אנשים שרק מתחילים להפיץ את העלון רואים עד כמה העלון הזה מבוקש ומעוניינים להגדיל את הכמות.

אפשר להפיץ את העלון במגוון מקומות: דרך הילדים במוסדות הלימוד, בחנויות הסמוכות לבית, בבתי הכנסת ובכל נקודה נוספת שבה עוברים אנשים רבים.

במיוחד כאשר העלון מיועד להיות ללא צורך בגניזה, ניתן לחשוב על אפשרויות הפצה נוספות שיגיעו לעוד אנשים ויחזקו אותם, כדי לקרב לבבות וליצור השפעה חיובית רחבה יותר.

ומה הבשורה של העלון החדש?

העלון מתחדש ממש. הוא הופך לעלון שבועי ומתרחב בארבעה עמודים נוספים.

נוסף בו מגוון רחב של מדורים חדשים, עם דגש מיוחד על עולמם של הילדים. נוסף מדור סיפורי השגחה פרטית כפי שילדים עצמם מספרים - סיפורים מתוקים ופשוטים שמראים איך ילדים רואים את יד ה' בחיי היום-יום. המדור יהיה כתוב בצורה מקצועית, נגישה ונעימה לקריאה.

בנוסף יתווסף מדור קומיקס מיוחד לילדים - סיפור השגחה פרטית מהחיים, המתפרסם על פני ארבעה פרקים, עם איורים מקצועיים וסיפור מרגש שמחבר את הילדים לאמונה בצורה חווייתית.

אז איך מצטרפים?

פשוט מאוד. מתקשרים ל-6176* שלוחה 4 ופותחים מוקד, או מצטרפים באופן אוטומטי דרך נדרים פלוס ברחבי הארץ.

הצטרפו גם אתם להיות חלק מהפצת אור האמונה, ולחזק עוד ועוד בתים בישראל.

למה בכלל לפתוח מוקד הפצה? ולמה לבקש מהציבור להשתתף ולשלם על כך?

רבים כבר גילו את התשובה בעצמם - זה לא רק עניין טכני, אלא שליחות אמיתית שמשפיעה על החיים עצמם. קחו רגע לקרוא את הדברים של אלו שכבר ניסו והצטרפו. הם מספרים שזה משנה את כל האווירה בבית ואת כל הדרך שבה מסתכלים על החיים.

לפני 80 שנה היו הרבה ילדים שירדו מדרך התורה. החזון איש ראה את כאבם של ההורים שילדיהם לא עמדו בניסיון הדור ההוא. הוא הצטרף בצערם ובכה יחד איתם.

החזון איש אמר להורים שהילדים עדיין היו בבית: אם אתם רוצים להבטיח שילדיכם ימשיכו בדרך התורה והיראה - יש דרך אחת עיקרית: להכניס אמונה בבית, לדבר על השגחה פרטית, לספר סיפורי אמונה ולהחדיר בבית אווירה של ביטחון בה'. החממה הביתית הזאת היא הכוח ששומר על הדורות הבאים ומעניק להם יציבות רוחנית.

כאשר כל מפיץ מבין את המשמעות של מה שהוא עושה, הוא מבין שהוא לא רק מחלק עלונים - הוא שומר על עשרות משפחות. כל 50 עלונים שמגיעים לבתים שונים הם 50 משפחות שמקבלות רגע של חיזוק, של שקט נפשי ושל חיבור לאמונה. כשמתכלים כך, ההשתתפות במנוי מקבלת משמעות עמוקה הרבה יותר.

יש מי שאומר - אני מבין את הערך, אבל קשה לי לשלם.

הזוהר הקדוש מבטיח שמי שמזכה את הרבים זוכה לבנים ובני בנים יראים ושלמים.

כמה אדם היה משלם כדי להבטיח לעצמו הבטחה כזאת, היוצאת במפורש מפי רבי שמעון בר יוחאי?

לכן הסיכום פשוט: המפיץ מרוויח ברכה לעצמו, ובמקביל מעניק מתנה אמיתית ל-50 משפחות שמקבלות את העלון.

ואם בכל זאת עולה השאלה - אין לי כסף, מה אעשה?

דווקא אז זו הזדמנות לפתוח את צינורות השפע.

אחד המפיצים סיפר שכאשר שאל את אחד מצדיקי דורנו אם להמשיך להפיץ גם כשהמצב הכלכלי קשה, הוא קיבל

משלמים מפוצים ונושנים

הפעם לא
רק התאמץ
בשביל לזכות
במתנת
שמיים

אלא גם תשלם
על זה כסף
כי מוכח שזה עובד!

תשאלו את מאות המפיצים
שמשלמים וכבר נושנו

לרכישת מנוי הפצה חייגו:
***6176**
שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

מסייעין אותו

כל הרודף ומחזר לבקש מעות, אף על פי שאינם מזומנות לו כדי לזכות עם העני בצדקה, ואינו ממתין לעשות הצדקה לכשיזדמנו לו מעות ברווח, הקדוש ברוך הוא יגמלהו כצדקו, וממציא לו המעות בנקל בלי שום טורח, ויעשה כרצונו לתת מהם הצדקה, כי הבא לטהר מסייעין אותו. ולזה אמר "רודף", שבשכר מה שרדף לבקש המעות, ימצא צדקה - דהיינו, מעות לעשות צדקה - בלי טורח ויגיעה. מה שאין כן במי שאינו רודף לבקש המעות כדי לעשות צדקה, אלא הוא ממתין לכשיזדמנו לו מעות, שהקדוש ברוך הוא אינו ממציא לו מעות לעשות צדקה, אלא מה שנגזר עליו מראש השנה.

(הרי"ף מאור עיניים)

השי"ת משפיע כדי שיוכל להשפיע

יש לך להבין כי מיוחד הצדקה בדבר זה, כי הצדקה שהוא משפיע לאחרים [היא] מידה אלוקית, כי הוא יתברך משפיע לאחרים, ומאחר שהוא נכנס במידה זאת, ה' יתברך מסייע אליו מלמעלה, למר מסייע אליו הקב"ה במזון שיוכל להשפיע. וזה, כי כל המשפיע לאחר דומה למעייין חיים, ולכך כאשר המעיין משלח מימיו למרחקים, ה' יתברך, אשר הוא מקור המשפיע אל הכול, משפיע אליו כדי שיוכל להשפיע, כמו כאשר המעיין מימיו מתפשטין לחוץ, הנה המקור משפיע אליו מים שלא יחסר רק ישפיע תמיד. [...]. והבן דבר זה כי הוא עמוק.

(חידושי המהר"ל אגודת הש"ס)

המלאכים דואגים עבור

איתא בהאר"י ז"ל שמלאך הקדוש מט"ט עם כיתות הקדושים שלו, משפיעין לכל אחד ואחד מישראל לפי ערכו על הוצאות שבת ויום טוב. וכן הוא בכל מצווה ומצווה שהאדם מישראל רוצה לעשות באמת, הן בצדקה, הן בגמילות חסדים והן בכל בחינת מעשים טובים, הגם שלית ליה מגרמיה כלום, מלאך הקדוש מט"ט עם כיתות מלאכים הקדושים שלו מתאמצין בעבורו ועוזרין ומסייעין לזה האדם בכל מיני התאמצות, שיהיה ביכולתו לגמור הדבר בכי טוב. וכל זה הוא מפני שאנחנו בני ישראל, על ידי מצוות ומעשים טובים ותורה ותפילה שאנו עושין, על ידי זה אנו עושין טובה להמלאך הקדוש מט"ט כנודע, ועל כן המלאך מט"ט רוצה מאוד במצוות ומעשים טובים שלנו, ומתאמץ ועוזר לזה האדם הרוצה באמת לאמיתו לעשות צדקה וגמילות חסדים והכנסת אורחים וכדומה. ומרגלא בפומי לומר דברי חז"ל: "כל הרודף אחר צדקה הקב"ה ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה", פירוש: הקב"ה מחדש לו איזה המצאה טובה ועצה טובה, עד שנעשה לו ישועה ונגמר הרצון שלו, כי כוונת חז"ל "הרצה" היינו רצון באמת, ובעבור האיש הזה המלאכים הקדושים דואגים בעבורו שיהיה לו כל טוב, ויהיה ביכולתו לעשות כל טוב, ואף על פי דלית ליה מגרמיה כלום והוא עני, מכל מקום כיוון שהמלאכים דואגים בעבורו אזי בוודאי מביאין כל טוב בכל העיניים שלו.

(אהבת שלום)

רודף צדקה וחסד

אמר רבי יצחק: מאי דכתיב (משלי כא, כא) "רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד" - לכאורה "מצא צדקה" משמעו שיבוא לידי עניות וימצא בני אדם שיעשו עימו צדקה, וקשה, וכי **משום רודף צדקה**, לכן הוא **ימצא צדקה!** **אלא לומר לך: כל הרודף אחר צדקה** לתת לעניים, ואם אין לו מעות לתת לעניים, הוא רודף וגורם לאחרים שייתנו, **הקדוש ברוך הוא ממציא לו מעות ועושה בהן צדקה.**

(בבא בתרא ט' ע"א)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל 0203011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

הכוח של הכנעה ושפלות הלב

זיע"א. השיב רבי מאיר שפירא על פי מעשה שהיה אצל הבעש"ט הקדוש: פעם אחת התפלל הבעש"ט עם חבורת תלמידיו בהתלהבות גדולה. לאחר התפילה, ניגשו אליו התלמידים ואמרו שהם אינם מרגישים שתפילתם עשתה רושם כלשהו. אמר להם הבעש"ט: אכן, כל התפילה הייתה כדבעי, אך דבר אחד היה חסר - שברון הלב, ההכנעה. ודווקא בכך שכעת אתם שבורי לב, יוצא שפעלתם בתפילתכם.

על פי יסוד זה הסביר רבי מאיר שפירא מלובלין: משה רבינו הקים את המשכן בכוח שברון לבו והכנעתו. אמנם בגשמיות לא הוא הקימו אלא הוא נזקק מאליו, אך משה עשה פעולה רוחנית עצומה, פעולה של הכנעה ושפלות הלב. פעולה רוחנית זו, היא שהקימה את המשכן. למדין אנו עד כמה חשובות ההכנעה ושפלות הלב, שזהו העיקר בכל דבר. כאשר האדם מכניע את ליבו והוא זוכה לעזר וסיוע משמיים. וה' יעזרנו שנזכה לעבוד את ה' בהכנעה אמיתית, ונזכה בקרוב לגאולה השלמה ולבניין בית מקדשנו ותפארתנו.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים בקו השגחה פרטית

בפרשת פקודי אנו לומדים על מלאכת הכנת המשכן והקמתו. על המלאכה כולה הופקדו בצלאל בן אורי בן חור ואהליאב בן אחיסמך. לעומת זאת, על עצם הקמת המשכן הופקד משה רבינו. רש"י (לט, לג) מביא את הסיבה לכך: "ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקב"ה הקמתו". אולם, קרשי המשכן היו כבדים מאוד, ולא היה בכוחו של שום אדם להעמידם. רש"י ממשיך ומביא, שמשה רבינו אמר לקב"ה: "איך אפשר הקמתו על ידי אדם?" השיב לו הקב"ה: "עסוק אתה בידך". וממשיך רש"י: "נראה כמקימו, והוא נזקק רקם מאליו".

אם כן, משה רבינו זכה להקים את המשכן כפיסוס על שלא עשה בו שום מלאכה. אך לכאורה יש להבין: הרי בסופו של דבר, גם מעשה זה הוא לא עשה בפועל, אלא רק סמך את ידו, והמשכן נזקק מאליו. אם כן, איזה פיוס יש בכך, אם שוב לא הוא שביצע את המלאכה? שאלה זו שאל הרה"ק רבי חנוך צבי מבעבדין זיע"א את הגה"ק רבי מאיר שפירא מלובלין

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית
לקבלת העלון במייל 0203011300@gmail.com

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com